

Malinový král

Bly jednou dvě děti, chlapec a děvče – bratr a sestra. Rádi chodili do lesa na maliny, sladké, růžové a voňavé. Jednou si takhle vyšli na slunnou paseku: nejdřív trhají do pusy, pak do džbánek. Malin přibývá, přibývá... všechny jsou zralé a čisté, deštěm omyté. Až najednou chlapec vykřikne: „Podívej, tady je červ!“ Dívá se děvče, a skutečně, z jedné maliny vykukuje bílý červík.

„Hoď ho na zem, zašlápnu ho,“ povídá chlapec.

Ale dívka zavrtěla hlavou: „Ne, to neudělám. I červ má přece právo na život. Co nám záleží na jedné malině, když máme plné džbány? Necháme mu ji.“ A děvče položilo malinu i s červíkem do mechu. „Víš co? Podíváme se, jestli ještě nenajdeme nějaké houby!“

Chlapec souhlasil, vydali se tedy dál do lesa. Rozhlížejí se v mechu, rozhlížejí se pod stromy, ale houby žádné. A les... les jako by se změnil, náhle je hustý, na krok neuvidíš, větve se napřahují do cesty. To není cesta, kterou znají – zabloudili!

Běhají děti sem a tam, dostaly strach. Co jestli netrefí domů? Stmívá se, za chvíli bude noc.

„Kdyby nám tak někdo ukázal cestu!“ vykřikla plačící dívka. Tu se rozhrnul křoví a z něj vyšel muž v růžovém plášti, na hlavě zlatou korunu. „Pomohu vám,“ řekl. „Pomohu vám... oběma!“ Přitom se podíval přísně na chlapce.

„Kdo jste?“ zeptala se dívka.

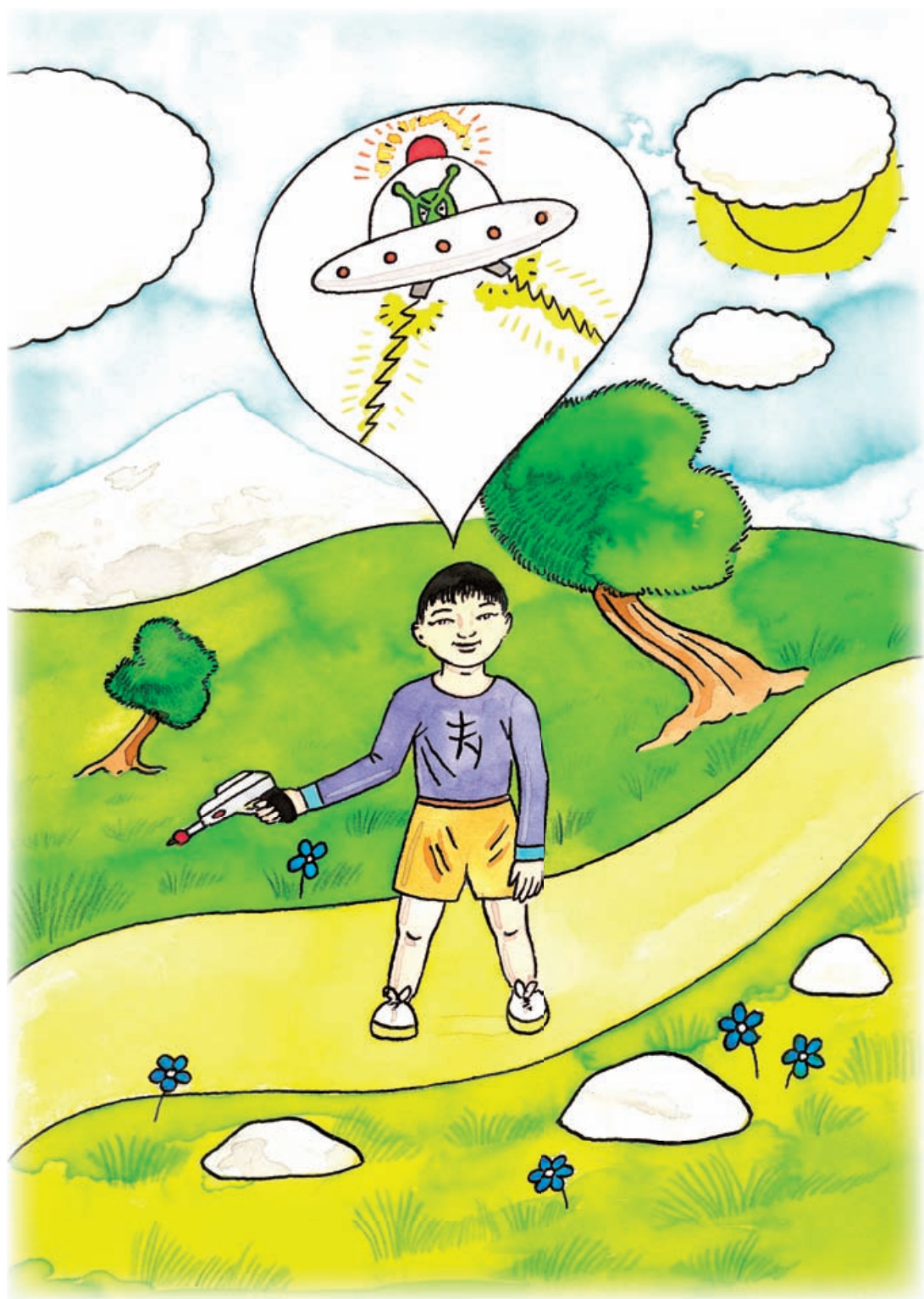
„Jsem malinový král,“ řekl muž. „Nyní opět vládnu svému království. Byl jsem zlým čarodějem proměněn v červa a zachránit mě mohlo jen dobré srdce. To tys mě vysvobodila!“ obrátil se k dívence.

„A já...“ začervenal se chlapec.

„Ano, ty bys mě byl o život připravil. Ale dal sis říci, proto pomohu i tobě!“ řekl král.

Mávl rukou a stromy se rozestoupily. Mezi nimi běží cesta, na jejím konci stojí červený domek s bílými okenicemi. A přede dveřmi čekají otec s matkou...

„Děkujeme, malinový králi!“ volají děti a běží domů. Už si to budou pamatovat: každý život, i ten nepatrný, má svou cenu!

Atsuo

Atsuo je chlapec z Japonska. Je mu osm let a žije v hlavním městě Tokio. Jeho tatínek pracuje v kanceláři velké automobilky, maminka během dopoledne vítá návštěvníky obchodního domu na jedné z hlavních tokijských ulic. Do práce si obléká tradiční japonský oděv – kimono. Atsuovi se v něm maminka moc líbí! Ale je také rád, že na něj máma čeká, když se odpoledne vrací domů.

Atsuo chodí šest dní v týdnu do školy a pak ještě na přípravné kurzy. Chtěl by se dostat do velké jazykové školy, ale zkoušky jsou hodně přísné. Po návratu z kurzu jde chlapec za maminkou na zahrádku. Je maličká a plná bonsají, zakrslých stromečků. Některé sázel už dědeček. Atsuo dostane svačinu a může si odpočinout v altánku. Potom píše úkoly. Navečer jde naproti tatínkovi a do večere obvykle hraje počítačové hry.

Jídlo je vždycky moc dobré: rýže a ryby, často syrové (těm se říká sašimi), nebo rýžové koláčky obalené mořskými řasami. Atsuovi chutnají také zeleninové saláty, hlavně ten z lístků špenátu s olejem a sójovou omáčkou. Atsuo nejí přiborem jako děti v Evropě, používá dřevěné tyčinky. Nikdy mu neupadne ani zrnko rýže!

Po večeri do koupelny! Atsuo se nejprve umyje na dlážce s kanálkem, pak teprv vlez do kulaté vany. Maminka zatím rozložila matraci, které se říká futon, a srovnala polštářek i přikrývku. Kdyby bylo chladno, dostal by chlapec do postele ohřívací láhev s teplou vodou.

Ve volných dnech chodí Atsuo za svým kamarádem Akirou. Jezdí na kolech, hrají tenis a chodí do knihovny. Oba mají rádi dobrodružné a sci-fi příběhy.

Kdybyste se Atsuem setkali, určitě by se vám líbil. On se totiž stále usmívá, je to veselý kluk, třebaže má hodně učení a práce. Asi byste se brzo skamarádili...

Slavnost myšek

Žili kdysi muž a žena, žili spolu mnoho let a stále se měli rádi. Jediné, co jim kazilo pěkné dny, byla chudoba. Jednou se muž vydal do hor pro dříví a žena mu zabalila do listů pár rýžových kuliček k obědu. Chudák nasekal větve, svázal je do otýpky a usedl na pařez, aby se najedl. Jak ale kuličky vybaloval, jedna mu upadla... a už se kutálí z kopce dolů! Na úpatí zapadla do hluboké díry. A z té se najednou ozval zpěv: tenké hlásky zpívají píseň tak krásnou, že se muži srdce sevřelo, když utichla.

Vzal muž druhou kuličku a pustil ji z kopce. Zase zapadla do díry a zase se ozval ten nádherný zpěv.

„Kdo to tak překrásně zpívá?“ diví se chudák, „musím se jít podívat!“

Seběhl z kopce, naklonil se k díře. Hlava se mu zatočila... a najednou letí, letí dolů! Dopadl ale na nohy a vidí: je v nádherném sálu! Kolem samé myšky: u stolů z jeho kuliček rýžové koláčky hnětou.

„Dám vám všechny kuličky, co mám,“ povídá muž, „jenom mi ještě zazpívejte!“

Vzaly myšky rýži, koláčky upravují a zpívají, zpívají tak, že srdce jásá.

„Za to, žes nám připravil hostinu, tě tu píseň naučíme, chceš?“

Jak by muž nechtěl! Zpívá s myškami, tančí s nimi. Pak si ale vzpomněl, že na něj žena čeká, rozloučil se, chce jít domů.

„Počkej ještě, dáme ti něco na památku!“ povídá jedna z myší a podala chudákovi rýžový stvol. Muž poděkoval, vylezl z díry, vzal dřevo a šel domů. Pověděl ženě, co se mu přihodilo, ukazuje stonek rýže. Ale jak jím potřásl, vypadl ze stvolu peníz, za ním druhý, třetí... Bylo po chudobě! A tak žili muž a žena ještě šťastněji než předtím.